

Յովելի գիրքը և Լաոդիկեան Յոթներորդ-օրյա Ադվենտիստական Եկեղեցին — Թիւ Եօթը

Jeff Pippenger

2025-12-09

Յոթ թիվ

Առաջին մի քանի հոդվածներում մենք ներառեցինք «Դարերի Փափագը» գրքից այն հատվածը, որը վերաբերում է նրան, թե ինչպես Քրիստոսը վիճաբանող հրեաներին ներկայացրեց այգու առակը: Այգու երգի առակը նաև Մովսեսի և Գառան երգն է, որը երգում են հարյուր քառասունչորս հազարը, և ներշնչումը մեզ հայտնում է, որ մարգարեության մեջ «երգը» ներկայացնում է «փորձառություն»: Հարյուր քառասունչորս հազարը հետևում են Գառանը, ուր որ Նա գնում է, ուստի նրանք կանցնեն այն նույն փորձառության միջով, որով անցան Քրիստոսն ու Մովսեսը: Քրիստոսը՝ որպես հին Իսրայելի մարգարեական պատմության օմեգան, և Մովսեսը՝ որպես հին Իսրայելի մարգարեական պատմության ալֆան, երկուսն էլ ապրեցին զուգահեռ ժամանակաշրջաններում, երբ նախկին ուխտի ժողովուրդը շրջանցվում էր, իսկ նոր ուխտի ժողովուրդը ընտրվում էր: Հարյուր քառասունչորս հազարը երգում են Մովսեսի և Գառան երգը՝ ապրելով մի պատմություն, երբ նախկին ուխտի ժողովուրդը շրջանցվում է, մինչ Տերը ուխտի մեջ է մտնում Իր վերջնական ուխտի ժողովրդի հետ:

Մարգարեաբար, երբ Քրիստոսը ներկայացնում էր առակը, դա համընկնում է Պետրոսի՝ Պենտեկոստի ժամանակ վիճաբանող հրեաներին դիմելու հետ: Վերջնական ճգնաժամում Հիսուսի՝ առակը վիճաբանող հրեաներին ներկայացնելը ներկայացնում է նրանց, ովքեր այգու երգն են երգում Եփրեմի հարբեցողներին: Պետրոսը Պենտեկոստի ժամանակ նույն երգն է ներկայացնում, միայն թե այն երգում է Հովելի եղանակով: Այգու երգը նախկին ուխտի ժողովրդի երգն է, որը բաժանվում է, այն նույն ժամանակ, երբ նոր ուխտի ժողովուրդը Տիրոջ հետ ամուսնության մեջ է մտնում: Այն կույսերը, որոնք հիասթափվեցին և մտան ուշանալու ժամանակաշրջանը, սպասում էին ամուսնությանը, և կատարյալ իրականացումն այն կլիներ, որ նրանք սպասում են հարյուր քառասունչորս հազարի կնիքվելուն:

Հովելի գիրքը սկսվում է իր առաջին գլխով՝ նկարագրելով, թե ինչպես է Աստծո այգին ավերվել գինի և թունդ խմիչք օգտագործողների կողմից, որոնց բերանից «նոր գինին» կտրվել է: Հենց որ Հիսուսը հրեաներին հայտնեց, թե իրենց թագավորությունը իրենցից պիտի վերցվի և տրվի այգեպանների մի խմբի, որոնք պիտի բերեն այգու իսկական պտուղները, Հիսուսը փոխեց խոսքի ընթացքը և վկայակոչեց տաճարի այն անկյունաքարը, որ մի կողմ էր դրվել, բայց որը նախատեսված էր դառնալու գազաթաքար: Սկիզբը պիտի կրկնվեր վախճանում, և երբ այս ճշմարտությունը ներկայացվում է, այն բնորոշվում է որպես «սքանչելի»:

Աստծո Խոսքում «առաջին հիշատակումի կանոնը» մեզ հայտնում է, որ, քանի որ Հովելը նախ անդրադառնում է այգեստանի կործանմանը, դա է նրա վկայության հիմնական

առանցքը: Հովելը միայնակ չէ, որովհետև ամեն մի մեծ մարգարե իր վկայությունը սկսում է՝ անդրադառնալով Իսրայելի մեղքերին և կորուսյալ վիճակին:

Եսայիայի քսանութերորդ գլխում «արհամարհող մարդիկ, որ իշխում են» «Երուսաղեմին», ներկայացված են որպես «Եփրեմի հարբեցողները» և որպես «հպարտության պսակը»: «Պսակ»-ը ներկայացնում է առաջնորդություն, իսկ «հպարտություն»-ը ներկայացնում է սատանայական բնավորություն:

Հարբեցողները հակադրվում են մնացորդին («մնացուկին»), որոնք դառնում են Աստծո փառքի «պսակը», որովհետև վերջին անձրևի ժամանակ Տերը հաստատում է Իր փառքի «արքայությունը», ինչպես որ խաչի վրա հաստատեց շնորհի «արքայությունը»՝ որպես դրա նախատիպ: Խաչի վրա շնորհի արքայությունը նախատիպն է կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ փառքի արքայության:

Վերջին անձրևը սկսվեց 9/11-ին, երբ սկսվեցին նաև հարյուր քառասունչորս հազարի կնքումը և ողջերի դատաստանը: Կնքման ժամանակ Սուրբ Հոգու հեղումը սկսվեց 9/11-ին, երբ Հիսուսը մի քանի կաթիլ շնչեց: Հիմքն է Սուրբ Հոգու այդ հեղումը, և Կեսգիշերային Աղաղակի ժամանակ Սուրբ Հոգու հեղումն է գազաթաքարը: «Հրաշալի»-ն խորհրդանիշ է Հոգու հեղման ժամանակաշրջանի՝ «9/11-ից մինչև Կիրակնօրյա օրենքը»:

«Պսակի»՝ առաջնորդություն ներկայացնող խորհրդանիշի զուգահեռ, սակայն հակադիր իմաստավորումը ներկայացվում է Եսայի քսանութերորդ գլխի պատմության մեջ, երբ Երուսաղեմը կառավարող հարբեցողները մի կողմ են դրվում, և Աստծո եկեղեցու առաջնորդությունը տրվում է մնացորդին: Սա լուսաբանում է այգու առակի իմաստը: Հարբեցողի պսակը հանվում է, և ապա հարյուր քառասունչորս հազարը դառնում են այն պսակը, որը ներկայացնում է Քրիստոսի թագավորությունը: Նույն ճշմարտությունն է Եսային ուսուցանում նաև քսաներկուերորդ գլխում, երբ Սեբնան աքսորվում է հեռավոր երկիր և փոխարինվում Եղիակիմով: Թե՛ Եփրեմի հարբեցողները, թե՛ քսաներկուերորդ գլխի Սեբնան, երկուսն էլ ներկայացնում են Աստծո նախկին ուխտի ժողովրդի առաջնորդությունը, որը մի կողմ է դրվում:

Զաքարիան նույնականացնում է Հաղթական Մուտքը, որը նաև Կեսգիշերյան Աղաղակն է, և հաջորդող համարները, Եսայիայի հետ համահունչ, Աստծո ժողովրդին նույնականացնում են որպես պսակ:

Մեծապես ցնծա՛, ո՛վ Սիոնի դուստր, աղաղակի՛ր, ո՛վ Երուսաղեմի դուստր. ահա քո Թագավորը գալիս է քեզ մոտ. Նա արդար է և փրկություն ունեցող, հեզ՝ և հեծած էշի վրա, այո՛, էշի քուռակի՝ ավանակի ձագի վրա: Եվ Ես պիտի բնաջնջեմ կառքը Եփրեմից, և ձին՝ Երուսաղեմից, և պատերազմի աղեղը պիտի բնաջնջվի. և Նա խաղաղություն պիտի խոսի հեթանոսներին. և Նրա տիրապետությունը պիտի լինի ծովից մինչև ծով, և Գետից մինչև երկրի ծայրերը:

Քեզ համար ևս, քո ուխտի արյան շնորհիվ Ես ազատ արձակեցի քո գերիններին այն փոսից, ուր ջուր չկա:

Դարձե՛ք դեպի ամրոցը, ո՛վ հույսի գերիներ. այսօր իսկ հռչակում եմ, որ քեզ կրկնապատիկ կհատուցեմ. Երբ Ինձ համար լարեմ Հուդան, և աղեղը լցնեմ Եփրեմով, և ոտքի հանեմ քո որդիներին, ո՛վ Սիոն, քո որդիների դեմ, ո՛վ Հունաստան, և քեզ դարձնեմ հզոր մարդու սրի պես:

Եվ Տերը պիտի երևա նրանց վրա, և նրա նետը պիտի ելնի ինչպես կայծակ. և Տեր Աստվածը պիտի փող հնչեցնի և պիտի գնա հարավի մրրիկներով: Ջորքերի Տերը պիտի պաշտպանի նրանց, և նրանք պիտի լափեն ու հնազանդեցնեն պարսաստիկի քարերով. և պիտի խմեն ու պիտի աղմկեն ինչպես գինուց. և պիտի լցվեն ինչպես սափորներ, և ինչպես զոհասեղանի անկյունները: Եվ Տերը՝ նրանց Աստվածը, պիտի փրկի նրանց այն օրը՝ որպես իր ժողովրդի հոտը. որովհետև նրանք պիտի լինեն ինչպես թագի քարեր՝ բարձրացված որպես դրոշ նրա երկրի վրա: Որովհետև որքան մեծ է նրա բարությունը, և որքան մեծ է նրա գեղեցկությունը: Հացահատիկը պիտի ուրախացնի երիտասարդներին, և նոր գինին՝ կույսերին: Ջաքարիա 9:9–17:

Տասնմեկերորդ համարը (9/11) ասում է. «Քեզ համար ես, քո ուխտի արյան շնորհիվ Ես արձակեցի քո գերիներին այն փոսից, ուր ջուր չկա»: Քրիստոսը մեկ շաբաթով հաստատեց ուխտը շատերի հետ, և այդ շաբաթը սկսվեց Նրա մկրտությամբ: Երեք ու կես տարի Քրիստոսը շրջեց մարդկանց մեջ, և այդ երեք ու կես տարվա ավարտական շրջանում Քրիստոսը կատարեց Ջաքարիայի մարգարեությունը, որով նշանավորվում էր Մեսիայի հաղթական մուտքը Երուսաղեմ: Կեսգիշերյան աղաղակը սկիզբ դրեց մի ժամանակաշրջանի, որը հասցրեց Քրիստոսի մահվանը, թաղմանը և հարությանը: Քրիստոսի մկրտությունը ներկայացնում է Նրա մահը, թաղումը և հարությունը, ուստի երեք ու կես տարվա ժամանակաշրջանի սկիզբն ու ավարտը նույնն են:

Քրիստոսի մկրտությունը նախապատկերում է 9/11-ը, և 9/11-ը նշանավորում է մի ժամանակաշրջանի սկիզբը, որն ավարտվում է Կիրակնօրյա օրենքով: 9/11-ին վերջին անձրևը սկսեց կաթկթել, իսկ Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ այն թափվում է առանց չափի, ինչպես նախապատկերված է նրանով, որ Քրիստոսը, Հոգեգալստյան թափումից առաջ, աշակերտների վրա շնչելով, անձրևի մի քանի կաթիլ տվեց նախապես:

Ջաքարիա 9:11-ը համընկնում է 9/11-ի, ինչպես նաև Կեսգիշերյան աղաղակի հետ, որը տանում է դեպի կիրակնօրյա օրենքը: 9/11-ին Լատդիկիայի պատգամը հասավ որպես ներկա ճշմարտություն, ինչպես որ եղել էր 1856 և 1888 թվականներին: Լատդիկիայի պատգամը տրվում է այն մարդկանց, որոնք չեն գիտակցում, որ մեռած են: Նրանք գտնվում են «փոսի» մեջ՝ առանց վերջին անձրևի պատգամի, որովհետև նրանց փոսը ջուր չունի: Եթե միայն Լատդիկիան արձագանքի իրենց սրտերին եղող թակոցին, Տերը՝ նրանց դուրս կբարձրացնի փոսից, որովհետև մինչև փորձության ժամանակի փակվելը՝ կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ, նրանք «հույսի գերիներ» են:

Ինչ վերաբերում է քեզ ես, քո ուխտի արյան շնորհիվ Ես արձակեցի քո գերիներին այն փոսից, որտեղ ջուր չկա: Վերադարձե՛ք ամրոցը, ո՛վ հույսի գերիներ. այսօր իսկ հռչակում եմ, որ կրկնապատիկ պիտի հատուցեմ քեզ: Ջաքարիա 9:11, 12.

9/11-ը գորացրեց այն պատգամը, որը հասավ 1989 թվականին: Այդ պատգամը երրորդ հրեշտակի պատգամն է, սակայն Միլլերական բարենորոգչական շարժման կառուցվածքի և եզրաբանության մեջ 1989 թվականը նշանավորեց առաջին հրեշտակի գալուստը: Առաջին հրեշտակի պատգամը գորացվեց 1840 թվականի օգոստոսի 11-ին՝ իսլամին վերաբերող մի մարգարեության կատարմամբ, և դա ցույց է տալիս, որ 1989 թվականին երրորդ հրեշտակի գալուստը պիտի գորացվեր իսլամին վերաբերող մի մարգարեության կատարմամբ:

Երբ իսլամի մարգարեությունը հաստատվեց 1840 թվականի օգոստոսի 11-ին, Հայտնության տասներորդ գլխի հրեշտակը իջավ՝ այսպիսով նախապատկերելով Հայտնության տասնութերորդ գլխի հրեշտակի իջնելը 9/11-ին: 1840 թվականին առաջին հրեշտակի գորացումն ու 1844 թվականին երկրորդ հրեշտակի գորացումը երկուսն էլ նախապատկերում են երրորդ հրեշտակի գորացումը 9/11-ին: 2020 թվականի հուլիսի 18-ը երկրորդ հրեշտակի գալուստն էր, ինչպես նախապատկերված էր միլլերականների առաջին հիասթափությամբ՝ 1844 թվականի ապրիլի 19-ին: Միլլերական պատմության առաջին և երկրորդ հրեշտակների գորացումների երկու պատմություններն էլ, ինչպես նաև 9/11-ին երրորդ հրեշտակի գորացման պատմությունը, վկայություններ են տալիս Կեսգիշերային Աղաղակի պատգամի գորացման մասին, որը հասավ 2023 թվականի հուլիսին:

Կնքման ժամանակաշրջանը սկսվում է 9/11-ից և ավարտվում է կիրակնօրյա օրենքով: Այն սկսվում է նրանով, որ Քրիստոսը փչում է ուշ անձրևի մի քանի կաթիլներ, և ավարտվում է նրանով, որ Հոգեգալստյան օրը կրակի լեզուները աշխարհին պատգամ են տանում: Պետրոսը Հոգեգալուստը նույնացրեց Հովելի մարգարեության կատարման հետ: Քանի որ դա այդպես է, հաստատվում է, որ Քրիստոսի փչելն էլ Հովելի մարգարեության կատարումն էր, որովհետև Հոգեգալստյան շրջանն ունի հստակ սկիզբ և ավարտ, ինչը ցույց է տալիս, որ ալֆան նաև օմեգան է: Քրիստոսի հարության օրը մատուցվեց գարու առաջին պտղի ընծան, և հիսուն օր անց՝ Հոգեգալստյան օրը, բարձրացվեց ցորենի առաջին պտղի ընծան: 9/11-ը նախապատկերում է Կեսգիշերային Աղաղակը, որը գալիս է անմիջապես կիրակնօրյա օրենքից առաջ և առաջնորդում է դեպի այն: Ջաքարիա 9:9-ի՝ Կեսգիշերային Աղաղակի ներկայացման կատարյալ իրականացումը հետհուլիսյան 2023-ից հետո է:

Խիստ ցնձա՛, ո՛վ Միոնի դուստր, աղաղակի՛ր, ո՛վ Երուսաղեմի դուստր. ահա քո Թագավորը գալիս է քեզ մոտ. Նա արդար է և փրկություն ունեցող, խոնարհ՝ և հեծած է էշի վրա, և էշի քուռակի՝ ավանակի ուլի վրա: Ջաքարիա 9:9.

Այսպես, Ջաքարիան համամիտ է Եսայիայի այն խորհրդապատկերին, ըստ որի Աստծու ժողովուրդը պսակ է, սակայն նա ավելացնում է, որ պսակը նաև դրոշակն է, երբ արձանագրում է. «որովհետև նրանք պիտի լինեն ինչպես պսակի քարեր՝ բարձրացված որպես դրոշակ նրա երկրի վրա», և Ջաքարիան նաև առավել կերպով արձագանքում է Հովելի «ցորենի» և «նոր գինու» խորհրդապատկերների հետ կապված ուրախությանը՝ ասելով. «ցորենը պիտի զվարթացնի երիտասարդներին, և նոր գինին՝ կույսերին»: Երբ քննում ենք Եփրեմի հարբեցողների մասին արձանագրությունը

քսանութերորդ գլխում, ուշադրություն դարձրեք, որ սա այն աստվածաշնչյան գլուխն է, որը նույնացնում է «հանգիստը և զովացումը»: Սա Գրությունների մեջ վերջին անձրևի վերաբերյալ գլխավոր հատվածներից մեկն է, ուստի Եփրեմի այս հարբեցողները պետք է լինեն նույն հարբեցողները, որոնց մասին խոսում է Հովելը:

Վայ հպարտության պսակին՝ Եփրեմի հարբեցողներին, որոնց փառավոր գեղեցկությունը թառամող ծաղիկ է, որ գտնվում է գինով հաղթահարվածների պարարտ հովիտների գլխին: Ահա Տերը ունի մի հզոր և զորեղ մեկին, որ կարկտաբեր փոթորկի և կործանարար մրրիկի պես, ինչպես հորդացած զորավոր ջրերի հեղեղ, ձեռքով պիտի գետին զարնի: Հպարտության պսակը՝ Եփրեմի հարբեցողները, ոտքի տակ պիտի կոխկրտվեն. և փառավոր գեղեցկությունը, որ պարարտ հովտի գլխին է, պիտի լինի թառամող ծաղիկ և ինչպես վաղահաս պտուղը ամռանից առաջ, որին նայողը, հենց որ տեսնում է, քանի դեռ այն իր ձեռքում է, ուտում է այն: Այն օրը Զորաց Տերը պիտի լինի փառքի պսակ և գեղեցկության խույր իր ժողովրդի մնացորդին, և դատաստանի հոգի՝ նրան, ով նստում է դատաստանի մեջ, և գործություն՝ նրանց, որ պատերազմը դեպի դարպաս են վերադարձնում: Բայց սրանք ևս գինու պատճառով մոլորվել են, և ոգելից խմիչքի պատճառով շեղվել ճանապարհից. քահանան և մարգարեն ոգելից խմիչքի պատճառով մոլորվել են, գինուց կլանվել են, ոգելից խմիչքի պատճառով շեղվել են ճանապարհից. տեսիլքի մեջ մոլորվում են, դատաստանի մեջ սայթաքում են: Որովհետև բոլոր սեղանները լի են փսխանքով և պղծությամբ, այնպես որ ոչ մի տեղ մաքուր չէ: ...

Կանգ առե՛ք և զարմացե՛ք. աղաղակեցե՛ք և լաց եղե՛ք. հարբած են, բայց ոչ գինուց. երբեք են, բայց ոչ ոգելից խմիչքից: Որովհետև Տերը ձեզ վրա թափել է խոր քնի ոգին և փակել է ձեր աչքերը. մարգարեներին և ձեր իշխանավորներին, տեսանողներին, Նա ծածկել է: Եվ ամեն տեսիլք ձեզ համար դարձել է կնքված գրքի խոսքերի պես, որ տալիս են մի գիտուն մարդու՝ ասելով. «Կարդա՛ սա, աղաչում եմ քեզ». և նա ասում է. «Չեմ կարող, որովհետև կնքված է»: Եվ գիրքը տալիս են անգետ մարդուն՝ ասելով. «Կարդա՛ սա, աղաչում եմ քեզ». և նա ասում է. «Ես անգետ եմ»:

Ուստի Տերն ասաց. «Քանի որ այս ժողովուրդն ինձ մոտենում է իր բերանով և իր շրթունքներով պատվում է ինձ, բայց իր սիրտը հեռացրել է ինձնից, և նրանց երկյուղն իմ հանդեպ մարդկանց պատվիրանով է ստրված, դրա համար, ահա, ես այս ժողովրդի մեջ պիտի շարունակեմ մի զարմանահրաշ գործ կատարել՝ զարմանահրաշ գործ և հրաշք. որովհետև նրանց իմաստունների իմաստությունը պիտի կորչի, և նրանց խոհեմների հանճարը պիտի ծածկվի: Վա յ նրանց, որ խորամանկորեն փորձում են իրենց խորհուրդը Տիրոջից թաքցնել, և որոնց գործերը խավարի մեջ են, և ասում են. “Ո՞վ է մեզ տեսնում, և ո՞վ է մեզ ճանաչում”: Անշուշտ ձեր ամեն բան գլխիվայր շրջելը պիտի համարվի ինչպես բրուտի կավը. որովհետև մի թե գործը պիտի ասի իրեն ստեղծողին. “Նա ինձ չի ստեղծել”, կամ կերտվածը պիտի ասի իրեն կերտողին. “Նա հասկացողություն չուներ”»: Եսայիա 28:1-8; 29:9-16:

Տերը «զարմանահրաշ գործ» պիտի անի Եփրեմի հարբեցողների մեջ՝ նրանցից հեռացնելով նրանց իմաստությունն ու հասկացողությունը, հենց այն երկու տարրերը, որոնք կապված են գիտության աճը հասկանալու հետ, երբ մարգարեական պատգամը բացվում է: Իմաստուններն են, որ հասկանում են: «Զարմանահրաշ գործի» մի մասն է Եփրեմի հարբեցողների մտքերից հեռացնել այն գիտությունը, որ բացվում է Հուդայի ցեղի Առյուծի կողմից: Իմաստունների և ամբարիշտների բաժանումը Տիրոջ «զարմանահրաշ գործի» մի մասն է: Դա հավիտենական ավետարանն է: Այն բանից հետո, երբ Քրիստոսը այգեստանի առակի միջոցով վեճասեր հրեաներին առաջնորդեց և այդպես նրանց ծուղակը գցեց, որպեսզի իրենք իրենց դատավճիռը արտասանեն, Նա հարց տվեց Սաղմոս 118-ից:

Այն քարը, որ շինարարները մերժեցին, եղավ անկյան գլխավոր վեմը: Սա Տիրոջ գործն է. սքանչելի է մեր աչքերի առաջ: Սա այն օրն է, որ Տերը ստեղծեց. պիտի ցնծանք և ուրախանանք նրանում: Սաղմոսներ 118:22–24.

Տերը պատրաստվում է «զարմանալի գործ և հրաշք» կատարել Եփրեմի հարբեցողների վրա, և դա ներառում է նրանցից ճշմարտությունը ճանաչելու կարողությունը վերցնելը: «Անկյունի գլխաքարը» զարմանալի է նրանց աչքում, ովքեր ունեն Հովելի «նոր գինին»:

Հարբեցողները չեն կարող կարդալ կնքված գիրքը՝ լինի դա առաջնորդությունը, որ ներկայացված է որպես «գիտուն», թե աշխարհականությունը, որ ներկայացված է «անգետ»-ով: Հարբեցողների համար անհնար է ճիշտ կերպով հասկանալ Սուրբ Գրքերի մարգարեական վկայությունը, որը ներկայացված է որպես «կնքված գիրք»:

Հարբեցողները նաև երկու անգամ նույնացվում են որպես «ճանապարհից մոլորված»:

Այս ևս մեկ անգամ արձանագրված է Եսայի քսանութերորդ գլխում՝ Սուրբ Գրքի վերջին անձրևի վերաբերյալ առաջնակարգ մի հատվածում, որտեղ Եսային նույնացնում է այն «հանգիստն ու զովությունը», որին հարբեցողները չցանկացան ականջ դնել: «Հանգիստն ու զովությունը» պատգամ է, որովհետև այն կարելի է լսել:

Այդ հարբածությունը հարբեցողներին դուրս է հանել Երեմիայի «հին շավիղների» ճանապարհից, որը այն «ճանապարհն» է, որով պետք է ընթանալ և գտնել վերջին անձրևը, որ Երեմիայի կողմից ներկայացված է որպես «հանգիստ»: Եփրեմի հարբեցողների կողմից վերջին անձրևի պատգամի մերժումը Աստծո Խոսքի հատուկ թեմա է: Նրանք հարբած են, որովհետև հրաժարվեցին վերադառնալ հիմնարար պատմությանը, որը տալիս է հարյուր քառասունչորս հազարի պատմության նախագիծը, և այդ պատմությունը վերջին անձրևի պատմությունն է:

Եփրեմի հարբեցողների վրա կատարվող «սքանչելի գործը» տեղի է ունենում վերջին անձրևի հեղման ժամանակ: Վերջին անձրևի ընթացքում փորձող մի պատգամ առաջ է բերում երկրպագուների երկու դաս, որոնք պատկերավորվում են այն «գինով», որից նրանք խմում են: Ամբարիշտները հրաժարվել են իրենց մարգարեական կիրառությունը հիմնել սրբազան պատմության գծերի վրա, իսկ նրանք, ովքեր գործածում են Եսայի քսանութի «գիծ առ գիծ» մեթոդաբանությունը, հաղորդակից են լինում «նոր գինուն»:

Ամբարիշտների հարբեցողությունը դրսևորվում է մարգարեությունը հասկանալու

նրանց անկարողությամբ, և նրանց կուրացած վիճակը պատճառվել է հիմնարար հին շավիղներին վերադառնալու անկամությամբ: Հիսուս հանդիմանեց բառախաղի ու վիճաբանության մեջ ընկած հրեաներին՝ հարցնելով, թե արդյոք երբևէ կարդացե՞լ էին այն քարի մասին, որ մերժվում է և դառնում անկյան գլուխ:

Քարը, որ դառնում է անկյան գլուխը, ներկայացնում է այն ճշմարտությունը, որ հիմքի կամ անկյունաքարի մարգարեական ճշմարտությունը կրկնվում է գազաթաքարում: Ալֆա քարը նաև օմեգա քարն է: Հիմնական մարգարեական սկզբունքը, որը հաստատում և պահպանության տակ է առնում «գիծ գծի վրա» մեթոդաբանությունը (որը վերջին անձրևի մեթոդաբանությունն է), այն է, որ որևէ բանի սկիզբը պատկերում է այդ բանի վերջը: Միլլերական շարժման հիմնական մարգարեական սկզբունքը «մեկ օր՝ մեկ տարվա դիմաց» սկզբունքն էր, որը հաստատվեց, երբ Հայտնություն տասի հրեշտակը իջավ: Հարյուր քառասունչորս հազարի շարժման հիմնական մարգարեական սկզբունքն այն է, որ սկիզբը պատկերում է վերջը, ինչը հաստատվեց, երբ Հայտնություն տասնութի հրեշտակը իջավ:

Աստծո մարգարեական Խոսքը խիստ մանրամասն է վերջին անձրևի հետ առնչվող գործոնների բացատրության մեջ: Այդ փաստերից մեկն այն է, որ Եփրեմի հարբեցողները ի վիճակի չեն ճանաչելու վերջին անձրևը, և դա նախապատկերվեց այն հրեաներով, որոնք Պետրոսին ասում էին, թե աշակերտները հարբած են: Մեթոդաբանության հիմնական սկզբունքն անմիջականորեն ներկայացված է որպես Ալֆա և Օմեգա՝ Աստծո Խոսքի մեջ բազմիցս, սակայն Խոսքը կնքված է նրանց համար: Մեթոդաբանությունը, գլխավոր մարգարեական կանոնը և վերջին անձրևի պատգամը սրբագործված թեմաներից են մարգարեական պատմական մի գծում, որը ներկայացված է որպես «սքանչելի գործ»:

Եվ դարձյալ Տէր զօրութիւնների խօսքը եղաւ ինձ՝ ասելով. «Այսպէս է ասում Տէրը զօրութիւնների. Ես մեծ նախանձախնդրութեամբ նախանձախնդիր եղայ Սիոնի համար, եւ մեծ բարկութեամբ նախանձախնդիր եղայ նրա համար: Այսպէս է ասում Տէրը. Ես վերադարձել եմ Սիոն եւ պիտի բնակուեմ Երուսաղէմի մէջտեղում. եւ Երուսաղէմը պիտի կոչուի ճշմարտութեան քաղաք, իսկ Տիրոջ զօրութիւնների լեռը՝ սուրբ լեռ: Այսպէս է ասում Տէրը զօրութիւնների. Դեռ պիտի բնակուեն Երուսաղէմի փողոցներում ծերունիներ եւ պառաւներ, իւրաքանչիւրը՝ իր գաւազանը ձեռքին՝ խոր ծերութեան պատճառով: Եւ քաղաքի փողոցները պիտի լի լինեն տղաներով եւ աղջիկներով, որ խաղում են նրա փողոցներում»:

Այսպէս է ասում Զորաց Տէրը. «Եթե այս օրերում այս ժողովրդի մնացորդի աչքերին դա հրաշալի թվաւ, մի՞թե իմ աչքերին ևս հրաշալի պիտի թվաւ,— ասում է Զորաց Տէրը: Այսպէս է ասում Զորաց Տէրը. Ահա ես պիտի փրկեմ իմ ժողովրդին արևելյան երկրից և արևմտյան երկրից. և պիտի բերեմ նրանց, և նրանք պիտի բնակվեն Երուսաղէմի մեջ. և նրանք պիտի լինեն իմ ժողովուրդը, և ես պիտի լինեմ նրանց Աստվածը՝ ճշմարտությամբ և արդարությամբ: Այսպէս է ասում Զորաց Տէրը. Թող զորանան ձեր ձեռքերը, ո՛վ դուք, որ այս օրերում լսում եք այս խոսքերը մարգարէների բերանից, որոնք հնչեցին այն օրը, երբ դրվեց Զորաց Տիրոջ տան

հիմքը, որպեսզի տաճարը կառուցվի: Որովհետև այս օրերից առաջ մարդու համար վարձ չկար, ոչ էլ անասունի համար՝ վարձ. և դուրս գնացողի ու ներս եկողի համար խաղաղություն չկար նեղության պատճառով, որովհետև ես բոլոր մարդկանց, ամեն մեկին, հանել էի իր մերձավորի դեմ: Բայց այժմ ես այս ժողովրդի մնացորդի հանդեպ չեմ լինելու ինչպես նախկին օրերին», — ասում է Զորաց Տերը: Զաքարիա 8:1–11.

Զաքարիան ասում է. «Թող ձեր ձեռքերը զորանան, դուք, որ այս օրերին լսում եք այս խոսքերը մարգարեների բերանից, որոնք հնչեցին այն օրը, երբ դրվեց Զորաց Տիրոջ տան հիմքը, որպեսզի տաճարը շինվի»: Աստծու ժողովրդին զորացնողը այն հիմնաքարի պատգամն է, որ դառնում է անկյունաքարի գլուխը: Այդ պատգամն այն է, որ Միլլերական պատմությունը կրկնվում է հարյուր քառասունչորս հազարի պատմության մեջ:

Քրիստոսը հարցնում է. «Եթե այս օրերում այս ժողովրդի մնացորդի աչքերում դա զարմանալի լինի, մի՞թե Իմ աչքերում էլ պետք է զարմանալի լինի»: Այդ հարցը նույնականացնում է Աստծո «սքանչելի գործի» մարգարեական ժամանակահատվածը, որն ամեն մարգարեի թեման է, սակայն այն նաև նույնականացնում է, թե երբ է հարյուր քառասունչորս հազարի լառողիկեական շարժումը փոխվում հարյուր քառասունչորս հազարի փիլադելփիական շարժման: Դա նույն կետն է, երբ նրանք կնիքվում են, և նույն կետը, երբ շարժումը մարտնչողից դառնում է հաղթական, որն էլ այն պահն է, երբ մարդկանց այս խմբի մեջ աստվածայնությունը մարդկայնության հետ միավորելու գործը վերջնականապես ավարտվում է, մինչ սրբաբանը ճշմարտապես մաքրվում է: Սա կարելի է ճանաչել այս համարներում, որովհետև Նրա «սքանչելի գործով» ներկայացված մարգարեական պատմությունը սքանչելի է Աստծո աչքերում և մնացորդի աչքերում, իսկ աչք առ աչք լինելը միաբանության խորհրդանիշ է: Այստեղ ներկայացված միաբանությունը խոսում է Աստծո այն ժողովրդի կնիքվելու մասին, որոնք գնում են Գառան հետևից, ուր էլ որ Նա գնա, և որոնք հասել են այնպիսի աստիճանի, որ ավելի շուտ կմեռնեն, քան կմեղանչեն և խեղաթյուրեն Քրիստոսի բնավորությունը:

Միքիան հին Իսրայելի հիմնարար պատմությունը բնորոշում է որպես «սքանչելի բաներ»:

Քո՛ւ Եգիպտոսի երկրից ելքի օրերի համեմատ Ես նրան կհայտնեմ զարմանալի բաներ: Միքիա 7:15:

«Սքանչելի գործերը» հիմնարար պատմությունն են, որը «սքանչելի» է, որովհետև հիմնարար պատմությունը կրկնվում է ավարտական պատմության մեջ, որը ներկայացված է գազաթաքարով: «Սքանչելի գործերը» այն պատմությունն են, որ սկսվում է անկյունաքարով և ավարտվում «գազաթաքարով»: Նրա «սքանչելի գործերը» դրսևորվեցին Մովսեսի պատմության մեջ և կրկնվեցին Քրիստոսի պատմության մեջ: Մովսեսը անկյունաքարն էր, իսկ Քրիստոսը՝ գազաթաքարը: Մարգարեական առումով Մովսեսը ալֆան է, իսկ Քրիստոսը՝ օմեգան:

«Սկսելով Մովսեսից՝ աստվածաշնչյան պատմության իսկական Ալֆայից, Քրիստոսը բոլոր Գրություններում պարզաբանեց Իր մասին եղած բաները»: The Desire of Ages, 797.

Մովսեսը սովորեցրեց, և Պետրոսը Պենտեկոստեին օգտագործեց Մովսեսի խոսքերը՝ ցույց տալու համար, որ Մովսեսը Քրիստոսի նախատիպն էր:

Սակայն այն բաները, որ Աստված իր բոլոր մարգարեների բերանով նախապես հայտնել էր, թե Քրիստոսը պիտի չարչարվի, այդպես իսկ կատարեց: Ապաշխարեցե՛ք, ուրեմն, և դարձի՛ եկեք, որպեսզի ձեր մեղքերը ջնջվեն, երբ Տիրոջ ներկայությունից զովության ժամանակները գան. և Նա ուղարկի Հիսուս Քրիստոսին, որ նախապես ձեզ քարոզվել էր. որին երկինքը պիտի ընդունի մինչև ամեն ինչի վերականգնության ժամանակները, որոնց մասին Աստված խոսել է աշխարհի սկզբից ի վեր իր բոլոր սուրբ մարգարեների բերանով: Որովհետև Մովսեսը ճշմարիտ ասաց հայրերին. «Ձեր Տեր Աստվածը ձեր եղբայրներից ինձ նման մարգարե պիտի բարձրացնի ձեզ համար. նրան լսեցե՛ք ամեն ինչում, ինչ որ նա ձեզ ասի: Եվ պիտի լինի, որ ամեն անձ, որ չլսի այդ մարգարեին, ժողովրդի միջից պիտի կործանվի»: Այո՛, և Սամուելից սկսած բոլոր մարգարեները, ինչպես նաև նրանք, որ հաջորդեցին, որքան որ խոսեցին, նախապես հայտնեցին նաև այս օրերի մասին: Գործք 3:18–24.

Մովսեսը՝ որպես ալֆա, և Քրիստոսը՝ որպես օմեգա, հաստատվեց Պետրոսի կողմից Մովսեսի մասին տրված երկրորդ վկայությամբ՝ Պենտեկոստեի հեղման ժամանակ, և դրանով Պետրոսը շեշտադրում ու նույնականացնում է, որ վերջին անձրևի պատգամի (և դրա դեմ բարձրացված հակաճառության) հիմնական բաղադրիչներից մեկը «ալֆա և օմեգա» մարգարեական սկզբունքն է: Այդ սկզբունքը հարյուր քառասունչորս հազարի համար այն նույնն է, ինչ Միլլերական պատմության մեջ՝ տարի/օր սկզբունքը: «Ալֆա և օմեգա» սկզբունքը «հիմքի՝ գլուխ քարի դառնալու» սկզբունքն է, այն «Մովսեսի և Գառի» սկզբունքներն են. և, հետևաբար, ներշնչամբ նույնացվում է որպես այգու երգի համարներից մեկը, որն էլ Մովսեսի և Գառի երգն է:

Տարբեր մարգարեական գծերով ներկայացված սկիզբն ու ավարտը ներկայացնում են այն պատմությունը, որտեղ Աստված կատարում է Իր «զարմանալի գործերը», և «զարմանալի գործեր» խորհրդանշի նշանակության ճանաչումից բխող լույսն է, որ Լաոդիկեցին կերպավորվում է Ֆիլադելֆիացու՝ այսպիսով դառնալով կառուցվող տաճարի մի քար, ինչպես Միլլերական տաճարը կառուցվեց 46 տարվա ընթացքում՝ հասցնելով մինչև 1844 թ. հոկտեմբերի 22-ը, երբ Տերը հանկարծ եկավ Իր տաճարը:

Եթե իսկապես ճաշակել էք, որ Տերը քաղցր է: Որի մօտ գալով՝ որպես կենդանի քարի, որ թեպետ մարդկանցից մերժուած է, բայց Աստծուց ընտրուած եւ պատուական, դուք եւս, որպէս կենդանի քարեր, շինուեցէ՛ք իբրեւ հոգեւոր տուն, սուրբ քահանայութիւն, որպէսզի մատուցանէք հոգեւոր զոհեր, Յիսուս Քրիստոսի միջոցով Աստծուն ընդունելի: Ուստի եւ Գրքում պարունակուած է. «Ահա, Միոնում դնում եմ անկիւնաքարի գլուխը՝ ընտրեալ, պատուական. եւ ով հաւատայ նրան, ամօթով չի մնայ»: Արդ, ձեզ համար, որ հաւատում էք, նա պատուական է, իսկ

անհնազանդների համար՝ այն քարը, որ շինարարները մերժեցին, նա՛ իսկ եղաւ անկեան գլուխը, եւ գայթակղութեան քար ու սայթաքեցնող վեմ՝ նրանց համար, որ խօսքի վրայ սայթաքում են՝ լինելով անհնազանդ. ինչի համար էլ նշանակուած էին: Բայց դուք ընտրեալ սերունդ էք, արքայական քահանայութիւն, սուրբ ազգ, սեփականութեան ժողովուրդ, որպէսզի հոչակէք նրա առաքինութիւնները, որ ձեզ կանչեց խաւարից իր զարմանալի լոյսի մէջ. դուք, որ մի ժամանակ ժողովուրդ չէիք, իսկ այժմ Աստծու ժողովուրդն էք. դուք, որ ողորմութիւն չէիք գտել, իսկ այժմ ողորմութիւն գտաք: Ա Պետրոս 2:3–10:

Նրա սքանչելի լոյսի մէջ կանչված լինելը ցույց է տալիս, թե երբ է այդ կանչը տրվում, քանի որ 1888-ի ճանապարհացույցը, որը ներշնչանքով նույնացվում է Մովսեսի ալֆա պատմության մէջ Կորինեի ապստամբության հետ, երբ բերվում է վերջին օրեր, համընկնում է 9/11-ի հետ, երբ ներշնչանքի համաձայն Լաողիկիայի պատգամը գալիս է երրորդ հրեշտակի հետ: Մարգարեության մէջ լաողիկեցիները «կույր» են, այսինքն՝ խավարի մէջ են, և խավարից դուրս գալու կանչը սկսվեց, երբ Լաողիկիայի պատգամը հասավ 1856-ին, 1888-ին և 9/11-ին: 9/11-ին «խավարից դուրս գալու կանչը» ոչ միայն Հայտնություն տասնութի հրեշտակի լոյսը հասկանալու կոչ էր, այլև կոչ էր ունկնդրին՝ մտնելու հենց այն պատմության մէջ, որտեղ Աստծո «սքանչելի գործերը» պիտի գտնեն իրենց կատարյալ իրագործումները:

Անցած երեք տասնամյակների ընթացքում բազմիցս ցուցադրվել է, որ «հավիտենական ավետարանի» մարգարեական սահմանումը մի պատմություն է, որտեղ բացվում է մի մարգարեական ճշմարտություն, որը սկիզբ է դնում փորձության եռափուլ ընթացքի՝ այն երեք փորձությունների մէջ տարբերության երկու բնութագրերով: Առաջին երկու փորձությունները իրենց բնույթով տարբերվում են երրորդից, որովհետև երրորդը փորձաքարային քնություն է, որը ցույց է տալիս, թե արդյոք դու անցն⁶ և ես առաջին և երկրորդ փորձությունները: Հավիտենական ավետարանի մյուս տարբերիչ հատկանիշն այն է, որ հաջորդ փորձությանը մասնակցելու համար հարկ է անցնել ներկա փորձությունը:

«Հրաշալի գործերի» պատմությունը նաև այն պատմությունն է, որտեղ «հավիտենական ավետարանը» հասնում է իր գագաթնակետին, որովհետև դատաստանի ժամը, որ հոչակվում է առաջին հրեշտակի կողմից և նույնացվում է որպես հավիտենական ավետարան, իր կատարյալ իրականացումն է գտնում՝ սկսվելով 9/11-ից: Այն դատաստանը, որի մասին նախագգուշացվում էին միլլերականները, 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ն էր, երբ տասը կույսերի առակում դուռը փակվեց, այդպիսով նախապատկերելով կիրակնօրյա օրենքը, երբ տասը կույսերի առակում դուռը կրկին փակվում է: 9/11-ը հոչակում է, որ Աստծո գործադիր դատաստանի ժամը սկսվում է կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ, ճիշտ այնպես, ինչպես միլլերականները հոչակում էին, որ քննիչ դատաստանի ժամը սկսվել էր 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին:

9/11-ից մինչև կիրակնօրյա օրենքը մի ժամանակահատված է, որը ներկայացված է որպես «Աստծո սքանչելի գործերը», և ինչպես այն հիմնաքարը, որ դառնում է «անկյան գլուխը», և ինչպես «Հոգեգալստյան ժամանակաշրջանը», և ինչպես «Ամբակումի

երկրորդ գլուխը», և որպես «հարյուր քառասունչորս հազարի կնքման ժամանակը», և որպես «գազանի պատկերի փորձության ժամանակը», և որպես «հավիտենական ավետարանը», և որպես «1840-ից մինչև 1844-ի սրբազան պատմությունը», և որպես «Հայտնություն տասներորդ գլխի» պատմությունը, և որպես «պատմությունը՝ Քրիստոսի մկրտությունից մինչև Նրա մահը»:

Նրա մկրտությամբ ֆրակտալում ներկայացված պատմությունը սկսեց 2520 օրերի ժամանակահատվածը, որը ավարտվեց խաչի վրա: Քրիստոսի մկրտությունը ներկայացնում էր Նրա մահը, թաղումը և հարությունը, որոնք բառացիորեն կատարվեցին 1260 օրերի վերջում:

Երբ Սուրբ Հոգին իջավ Քրիստոսի մկրտության ժամանակ, դա նախատիպում էր Հայտնություն տասնութի հրեշտակի իջնելը 9/11-ին: 1260 մարգարեական օր անց մկրտությամբ խորհրդանշված իրադարձությունները բառացիորեն կատարվեցին խաչի վրա: Մկրտությունից մինչև խաչ ընկած պատմությունը պարունակում է խորհրդանշական ալֆա պատմություն, որը ժամանակահատվածի վերջում կատարվում է բառացիորեն: Ալֆա և օմեգա պատմությունները ամբողջ համընդհանուր պատմության ֆրակտալներն են: Մկրտությունից մինչև խաչ ընկած պատմությունը «Աստծո սքանչելի գործերն» են, և այդ պատմությունը նաև ներկայացվում է «Քրիստոսի մկրտությամբ», ինչպես նաև Նրա բառացի «մահով, թաղմամբ և հարությամբ», և հետևաբար նաև «հին Իսրայելի մկրտությամբ Կարմիր ծովում», ինչպես նաև «ուր ինքնիշխանի մկրտությամբ Նոյի պատմության ընթացքում»: Այս բոլոր ժամանակահատվածները ներկայացնում են Նրա «սքանչելի գործերի» պատմությունը:

Ինչ վերաբերում է 8 թվին՝ որպես հարության խորհրդանշանի, ապա տապանի վրա եղած այն ուր ինքնիշխան են ուրիշ՝ որպես խորհրդանշանի առաջին հիշատակությունը, և առաջին հիշատակության կանոնի համաձայն՝ բոլոր մարգարեական մանրամասները գտնվում են առաջին հիշատակության մեջ: Այդ ուր ինքնիշխանը հին երկրից դեպի նոր երկիր են անցնում, այնպես չէ՝:

Այդ ուր ինքնիշխանը վերապրեցին անձրևի ժամանակը, բայց բոլոր նրանք, ովքեր մերժեցին անձրևի նախազգուշացնող լուրը, մահացան, ճիշտ է: Այն «8» ինքնիշխանը, որոնք գնում են դեպի նոր երկիր և ներկայացված են մերժված նախազգուշացման լուրի, փակ դռան, անձրևի և նոր երկրի պատմությամբ, անցան տնտեսաշրջանային փոփոխության միջով՝ հին աշխարհից դեպի նոր աշխարհ:

Ուր ինքնիշխանը բնորոշող տնտեսական փոփոխությունը, որոնք կազմում են հարյուր քառասունչորս հազարը, Լավոդիկեայից դեպի Փիլադելֆիա անցումն է, որն է նաև ցորենից և որոմներից կազմված պատերազմող եկեղեցուց դեպի հաղթական եկեղեցի անցումը, որը կազմված է միայն առաջին պտղի ցորենի ընծայից, բարձրացված որպես դրոշական ընծա, որպեսզի ամբողջ աշխարհը տեսնի, ինչպես՝ փոթորկալից ջրերի վրա միայնակ նավակ դիտելիս: Այդ մարդիկ այն 8-ն են, որ 7-ից է, և տապանի անցման ու Կարմիր ծովի անցման պատմությունները երկուսն էլ Նրա «սքանչելի գործերի» պատկերազարդումներն են:

Այդ հոգիներն են նրանք, ովքեր հարություն առան Հայտնություն 11:11-ի կատարման համաձայն: Նրանք Աստծո ուխտի ժողովուրդն են, ներկայացված իրենց հայր Աբրահամով, որը կրում էր ուխտի նշանը՝ ութերորդ օրը կատարվելիք թլփատության միջոցով:

Այս բոլոր գծերը ներկայացնում են ժամանակի նույն շրջանը, և այդ ժամանակաշրջանը սկսվում է 9/11-ի հիմքերից ու ավարտվում է կիրակնօրյա օրենքով: 9/11-ը հիմնաքարն է, իսկ կիրակնօրյա օրենքը՝ գլխաքարը: Երուսաղեմի վերաշինության պատմության մեջ՝ Նեեմիայի և Եզրասի օրոք, հիմքը ավարտվեց առաջին հրովարտակի պատմության ընթացքում, իսկ տաճարն ինքնին ավարտվեց երրորդ հրովարտակից շատ առաջ: Միլլերիտյան պատմության մեջ հիմքերը դրվեցին 1842 թվականի մայիսին, երբ հրապարակվեց 1843 թվականի աղյուսակը: Միլլերիտյան տաճարը պիտի կառուցվեր քառասունվեց տարի՝ 1798 թվականից մինչև 1844 թվականը: Մինչև 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ը միլլերիտյան տաճարն ավարտված էր, իսկ գլխաքարը Կեսգիշերային աղաղակն էր: Երբ Կեսգիշերային աղաղակը ավարտվեց 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին, 457 թ. մ.թ.ա.-ի ալֆան և երրորդ հրովարտակը հանդիպեցին իրենց համապատասխանությանը 1844 թվականի օմեգայի մեջ: 457 թ. մ.թ.ա.-ն՝ որպես 2300 տարիների ալֆա, և 1844 թվականը՝ որպես օմեգա: Երկուսն էլ նույնն են մեկ մակարդակի վրա, որովհետև թե՛ հրովարտակը, թե՛ հրեշտակը երկուսն էլ պատգամներ են, և երկուսն էլ նախապատկերում են կիրակնօրյա օրենքը, որտեղ կլինի մի հրովարտակ, և որտեղ երրորդ հրեշտակի պատգամը կգորանա մինչև բարձրաձայն աղաղակ:

Ք.ա. 457 թվականից մինչև Ք.ա. 408 թվականը՝ քառասունինը տարի, Դանիելը սահմանել էր որպես այն ժամանակահատվածը, երբ հրեաները պիտի ավարտեին շինությունը. «հրապարակը պիտի վերաշինվի և պարիսպը՝ նույնիսկ նեղության ժամանակներում»:

Ուստի իմացի՛ր և հասկացի՛ր, որ Երուսաղեմը վերականգնելու և շինելու հրամանի ելնելուց մինչև Մեսիան՝ Իշխանը, պիտի լինի յոթ շաբաթ և վաթսուներկու շաբաթ. հրապարակը պիտի դարձյալ շինվի, և պարիսպը՝ անգամ նեղության ժամանակներում: Դանիել 9:25.

Ք.ա. 457 թվականը և 1844 թվականը 2300 տարիների մարգարեության ալֆան և օմեգան են: Երկուսն էլ նախատիպավորում են կիրակնօրյա օրենքը, որովհետև որպես ալֆա և օմեգա՝ նրանք նույնն են, և 1844 թվականի հիասթափությունը ներշնչմամբ համադրվում է խաչի հիասթափության հետ: Եթե 1844 թվականը նախատիպավորում է խաչը, և այդպես էլ է, ապա դրա ալֆա-գուգնները (Ք.ա. 457 թվականը) նույնպես այդպես է վարվում: 1844 թվականից մինչև 1863 թվականը պատկերում է երրորդ հրեշտակի փորձության գործընթացը: Այդ փորձության գործընթացը ներկայացված է երրորդ հրամանագրի, կիրակնօրյա օրենքի հրամանագրի և փողոցի ու պարսպի շինության գործի ավարտի միջև ընկած 49 տարիներով, որը կատարվում է նեղության ժամանակ:

Ք. ա. 457 թվականից մինչև Ք. ա. 408 թվականը 2300 տարիների ալֆա պատմությունն է, որը պատկերում է 1844 թվականից մինչև 1863 թվականը ձգվող օմեգա պատմությունը: Այդ երկու պատմությունները պատկերում են հարյուր քառասունչորս հազարի պատմությունը՝ այն բանից հետո, երբ նրանք կնիքվում են Կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ, մինչև մարդկային փորձաշրջանի փակվելը: Հարյուր քառասունչորս հազարի գործն է տղամարդկանց և կանանց հետ կանչել դեպի «հին ճանապարհները», ինչը Եսայիան ներկայացնում է որպես հին ավերակների վերաշինություն, և ինչը Երեմիան նույնացնում է որպես այն ճանապարհը, որ տանում է դեպի ուշ անձրևի լուրը: «Պարսպը» Աստծո օրենքն է, որը հարյուր քառասունչորս հազարը դրոշակի պես պիտի ներկայացնեն ամբողջ աշխարհին: Սա տեղի պիտի ունենա իսլամի երրորդ վայի նեղ ժամանակներում, որովհետև հենց իսլամն է, որ բարկացնում է ազգերին: Գործը և նեղ ժամանակները շարունակվում են մինչև որ Միքայելը կանգնի:

Այսպիսով, եթե կարող եք տեսնել, որ մ.թ.ա. 457-ից մինչև մ.թ.ա. 408 թվականն ընկած ժամանակահատվածը մարգարեական շրջան է, որը սկսվեց երրորդ հրամանագրով և նախապատկերեց մի մարգարեական շրջան, որը սկսվեց 1844 թվականին՝ երրորդ հրեշտակի գալուստով, և ավարտվեց 1863 թվականին, ապա կարող եք տեսնել, որ նրանց կապը 2300-ամյա մարգարեության հետ՝ որպես կա՛մ սկզբնակետ, կա՛մ վերջնակետ, նրանց փոխադարձ հարաբերության մեջ նույնականացնում է որպես ալֆա և օմեգա: Նեեմիայի դժվարին ժամանակները պատկերում են այն դժվարին ժամանակը, որը նախորդեց Քաղաքացիական պատերազմին և ներառեց այն: Ալֆա պատմության քառասունինը տարվա շրջանը ներկայացնում է օմեգա պատմության 19-ամյա շրջանը: Այդ 19-ամյա շրջանը ներկայացված էր նաև Եսայիայի 65-ամյա մարգարեության սկզբում եղած 19 տարիներով:

Որովհետև Ասորիքի գլուխը Դամասկոսն է, և Դամասկոսի գլուխը՝ Ռասինը, և վաթսուներեք տարվա ընթացքում Եփրեմը պիտի կոտորվի, որպեսզի այլևս ժողովուրդ չլինի: Եսայիա 7:8.

Եսայիան այս մարգարեությունը ներկայացրեց մ.թ.ա. 742 թվականին, և 19 տարի անց՝ մ.թ.ա. 723 թվականին, հյուսիսային թագավորությունը տարվեց գերության՝ 2520 տարվա համար, որն ավարտվեց 1798 թվականին: Մ.թ.ա. 742 թվականից մինչև մ.թ.ա. 723 թվականն ընկած 19 տարիները համընկնում են 1844 թվականից մինչև 1863 թվականն ընկած 19 տարիների հետ, որովհետև առաջին 19 տարին այս մարգարեության ալֆան է, իսկ վերջին 19 տարին՝ օմեգան: Այդ 19 տարվա պատմության մեջ ամբարիշտ Աքազ թագավորին Եսայիան առերեսեց վերջին անձրևի պատգամով, որը ութերորդ համարում ներկայացված է որպես «յոթ ժամանակների» լուրը: Աքազը մերժեց այդ պատգամը, ինչպես 1863 թվականին արեց նաև Լառդիկեական միլլերական աղվենտիզմը:

Այդ ժամանակահատվածում Աքազի քահանայապետը այցելեց Ասորեստան, հետքերեց նրանց հեթանոսական տաճարի նախագիծը, և Աքազը հրամայեց այն կառուցել Աստծու տաճարի գավթում: Այս տողը զուգահեռ է անհնազանդ մարգարեի պատմությանը, որին պատվիրված էր չվերադառնալ Հուդա այն նույն ճանապարհով,

որով եկել էր, սակայն նա այդպես վարվեց և խաբվեց կեղծ ու սուտ մարգարեի կողմից՝ ներկայացնելով վերադարձը ուրացող բողոքական մեթոդաբանությանը, որպեսզի թաքցնի «յոթ ժամանակների» միլլերիտական ըմբռնումից՝ դասական կերպով կատարելով այն պատկերը, թե շունը վերադառնում է իր իսկ փսխածին:

Սա տեղի էր ունենում այն ժամանակ, երբ հյուսիսային թագավորության և հարավային թագավորության միջև քաղաքացիական պատերազմը սկսվում էր, այդպիսով նախապատկերելով Միացյալ Նահանգներում տեղի ունեցած քաղաքացիական պատերազմը, երբ կրկնվեց 19 տարվա ժամանակաշրջանը: Մ.թ.ա. 742-ից մինչև Մ.թ.ա. 723 թվականները ներկայացնում են 1844-ից մինչև 1863 թվականների 19-ամյա ժամանակահատվածը, որը ներկայացնում է Կիրակնօրյա օրենքից մինչև փորձաշրջանի փակվելը ընկած ժամանակահատվածը: 9/11-ի պատմությունը մինչև Կիրակնօրյա օրենքը Միացյալ Նահանգներում գազանի պատկերի փորձության պատմությունն է, որը կրկնվում է համաշխարհային գազանի պատկերի փորձության մեջ, սկսվելով Կիրակնօրյա օրենքից: Այս պատճառով, այն 19-ամյա ժամանակաշրջանները, որոնք ներկայացնում են Կիրակնօրյա օրենքից մինչև փորձաշրջանի փակվելը, ներկայացնում են նաև 9/11-ից մինչև Կիրակնօրյա օրենքը եղած պատմությունը, որը Նրա «հրաշալի գործերի» պատմությունն է:

Մենք կշարունակենք հաջորդ հոդվածում:

Եվ Տիրոջ խոսքը եղավ ինձ՝ ասելով. «Մարդու որդի, ի՞նչ է այն առակը, որ դուք ունեք Բսրայելի երկրում՝ ասելով. “Օրերը երկարում են, և ամեն տեսիլք խափանվում է”: Ուստի ասա՝ նրանց. Այսպես է ասում Տեր Աստվածը. Ես կդադարեցնեմ այս առակը, և այլևս այն չեն գործածի իբրև առակ Բսրայելում. այլ ասա՝ նրանց. “Օրերը մոտ են, և ամեն տեսիլքի կատարումը”: Որովհետև Բսրայելի տան մեջ այլևս չի լինելու ոչ մի ունայն տեսիլք, ոչ էլ շողոքորթ գուշակություն: Որովհետև Ես եմ Տերը. Ես կխոսեմ, և այն խոսքը, որ Ես պիտի խոսեմ, պիտի կատարվի. այն այլևս չի ուշանա. որովհետև ձեր օրերում, ո՛վ ապստամբ տուն, Ես պիտի ասեմ խոսքը և պիտի կատարեմ այն»,— ասում է Տեր Աստվածը:

Եվ Տիրոջ խոսքը կրկին եղավ ինձ՝ ասելով. «Մարդու՛ որդի, ահա Բսրայելի տան մարդիկ ասում են. «Այն տեսիլքը, որ նա տեսնում է, շատ օրերից հետո պիտի լինի, և նա մարգարեանում է հեռու ժամանակների մասին»: Ուստի նրանց ասա՝. «Այսպես է ասում Տեր Աստվածը. Իմ խոսքերից այլևս ոչ մեկը չի ուշանալու, այլ այն խոսքը, որ Ես ասել եմ, պիտի կատարվի»,— ասում է Տեր Աստվածը: Եզեկիել 12:21–28.